

Pau Miró, *Victòria*. Tarragona: Editorial Arola / TNC, 2016

Em passo la meitat de les hores del dia caminant pel barri. Fent preguntes, vigilant. Sospitant del que no és sospitós. I després, em tanco en aquell despatx trist, i començo a fer els informes. Em passo l'altra meitat del dia amb el cul enganxat a la cadira, fent informes. D'una mirada equívoca, d'una denúncia mal intencionada, d'un comentari teòricament ofensiu. I quan acabo, surto una altra vegada al carrer, i en comptes de fixar-me en les cares de la gent que somriu, en les coses agradables, en les parades d'animals, o de menjar... En comptes d'això, només estic atent a tot allò que és susceptible d'un informe. Em passo la vida obsessionat amb aquesta mena de detalls insignificants, i m'avorreixo. M'avorreixo i em sento sol, i buit. El més ridícul de tot és que ningú llegeix aquests informes.